

ANA HUANG

*If the sun
never sets*

IF LOVE 2

Vertaald door Stevie Martens

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk Een

Dit was het. Het moment waar ze drie jaar op had gewacht.

De vijftientigjarige Farrah Lin streek met haar hand over haar rok terwijl ze naar het kantoor van haar manager liep. Haar oksels waren nat van het zweet – godzijdank droeg ze vandaag zwart. Zweetvlekken waren het laatste wat ze nodig had tijdens een promotiegesprek.

‘Leuke blouse.’ Matt kwam naast Farrah lopen, duidelijk klaar voor het gesprek in een zwarte blazer van Helmut Lang, jeans van Diesel en een grijns op zijn knappe gezicht.

Farrah glimlachte stijfjes. ‘Bedankt.’

Net als Farrah werkte Matt als ontwerper bij Kelly Burke Interiors. In tegenstelling tot Farrah had hij de jaren als junior ontwerper echter weten te omzeilen en meteen een mediorfunctie aangeboden gekregen. En dat allemaal dankzij zijn peettante, Kelly Burke zelf.

Farrah zou er niet zo mee zitten als Matt hard werkte. Hij had talent, maar hij deed alsof zijn baan een hobby was die hij kon oppakken als de verveling toesloeg, wat, gezien de grootte van zijn trustfonds, heel goed mogelijk was.

Een goed voorbeeld: de werknemers van KBI hadden een uur lunchpauze, maar Matt nam regelmatig meer dan twee uur pauze. Niemand zei er iets van omdat hij de zoon van Kelly’s beste vriendin was en haar oogappel, maar zijn schaamteloze minachting voor de regels maakte Farrah woedend.

Maar ja, een onderdeel van volwassen worden was weten wanneer je je mond moest houden. Dus dat deed ze.

Ze bereikten het kantoor van hun manager. Farrah klopte op de deur en hield haar adem in, zowel van de zenuwen als in een

poging om Matts overweldigende hoeveelheid eau de cologne niet in te ademen. De man rook naar een Abercrombie & Fitch-winkel op steroïden.

‘Kom binnen.’ De stem van Jane Sanchez werd gedempt door de dikke eikenhouten deur.

Farrah opende de deur en Jane gebaarde naar de twee ivoorkleurige leren stoelen met koperen frame tegenover haar bureau. ‘Ga zitten.’

Als Kelly’s rechterhand leidde Jane een strakke organisatie. Ze had de leiding over alle projecten, de klantenrelaties en de twaalf werknemers van het bedrijf en bracht elke vrijdag donuts mee naar kantoor om de successen van die week te vieren.

Ze was dus echt een geweldige manager.

Desondanks begon Farrah nog heviger te zweten. Niets maakte haar zo zenuwachtig als een vergadering op vrijdagmiddag met een leidinggevende.

‘Allereerst wil ik jullie allebei bedanken voor jullie harde werk aan het Zinterhofer-project. Het was een zwaar project en we hebben allemaal lange uren moeten maken om het op tijd af te krijgen, maar ik ben blij te kunnen zeggen dat Z Hotels heel tevreden is met het resultaat,’ zei Jane glimlachend.

Farrah en Matt glimlachten terug. De afgelopen tien maanden hadden ze non-stop gewerkt aan een van Z Hotels belangrijkste hotels, dat uitkeek op Central Park. Landon Zinterhofer had het imperium vorig jaar overgenomen en zijn eerste prioriteit was het moderniseren van het hotel in New York zodat het andere doelgroepen aantrok dan alleen de hogere kringen.

KBI zette zelden twee werknemers op een project – niet als Kelly de hoofdontwerper was –, maar Z Hotels was hun grootste klant.

‘Dat is geweldig!’ Farrahs wangen gloeiden van trots. Ze had het project dan wel niet geleid, maar ze had er wel veel tijd, zweet en creatieve energie in gestoken. Het herinrichten van een heel hotel – inclusief tweehonderddrieënvijftig kamers en tientallen publieke ruimtes – was geen peulenschil.

Gelukkig hield Farrah van uitdagingen. Bovendien stond Z Hotels fantastisch op haar cv en was het project een directe opstap naar een functie als senior ontwerper bij KBI, vijf jaar eerder dan gepland.

Nou ja, bijna een directe opstap.

‘Maar we weten allemaal waarom we hier zijn.’ Janes blik werd ernstig achter haar rode bril. ‘Vorig jaar zei ik dat een van jullie gepromoveerd zou worden tot senior werknemer als jullie uitmuntend zouden presteren tijdens het Z Hotels-project. Hoewel senior werknemers normaal gesproken minstens acht jaar ervaring hebben, zijn Kelly en ik het erover eens dat jullie allebei getalenteerd genoeg zijn om de verantwoordelijkheden die bij die functie komen kijken op je te nemen en dat we liever intern promoveren dan extern in dienst nemen. Z Hotels was jullie test.’

Farah weerstond de drang om haar ketting vast te pakken en kneep in plaats daarvan zo hard in de armleuningen van haar stoel dat haar knokkels wit werden. Naast haar zat Matt vol zelfvertrouwen onderuitgezakt in zijn stoel.

‘Jullie hebben allebei uitstekend werk geleverd en indruk op ons gemaakt met jullie toewijding, creativiteit en inzet. Ik zou willen dat ik jullie allebei kon promoveren, maar we zijn een klein bedrijf, dus daar hebben we de capaciteit nu eenmaal niet voor.’

Schiet eens op. Farrah waardeerde de lof, maar ze zou flauwvallen als Jane niet snel ter zake kwam.

‘Dat gezegd hebbende, wil ik je feliciteren...’

O mijn god, het gaat echt gebeuren. Farrah zou eindelijk krijgen waar ze de afgelopen jaren zo hard voor had gewerkt. Ze zou...

‘Matt. Jij bent de nieuwste senior ontwerper bij Kelly Burke Interiors. Gefeliciteerd,’ zei Jane met weinig enthousiasme.

...senior ontwerper worden op de jonge leeftijd van... wat?

Het bloed in Farrahs aderen werd vervangen door ijswater. Ze moest het verkeerd gehoord hebben.

Het was onmogelijk dat Matt – die de namen van hun klanten niet kon onthouden en altijd klaagde dat hij ‘hoofdpijn’ kreeg van het lezen van blauwdrukken – promotie maakte in plaats van Farrah.

Onmogelijk.

‘Wauw, heel erg bedankt.’ Matt grijnsde, totaal niet verrast door het nieuws. ‘Dit is echt een eer.’

Jane glimlachte beleefd. ‘Het was Kelly’s beslissing. Matt, kun je mij en Farrah wat privacy geven? Ik moet haar even alleen spreken.’

‘Natuurlijk.’ Matt gaf Farrah onderweg naar buiten een klopje op haar schouder.

‘Volgende keer beter,’ zei hij neerbuigend.

Even overwoog Farrah om uit haar stoel te springen en hem een klap in zijn gezicht te geven.

Nee, je bent geen gewelddadig persoon. Haal diep adem. In één, twee, drie. Uit één... Aaaargh!

Jane bekeek Farrah met een bezorgde frons. ‘Hoe voel je je?’

Hoe denk je dat ik me voel? Farrah onderdrukte haar sarcastische antwoord en dwong zichzelf te glimlachen. ‘Prima. Ik ben blij voor Matt.’

Haar manager zuchtte. ‘Farrah, jij en ik weten allebei dat je enorm getalenteerd bent. Daarom hebben we je zo snel nadat je bij ons kwam werken een mediorfunctie aangeboden. Je hebt echt uitzonderlijk werk geleverd wat het Z Hotels-project betreft.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Vat dit alsjeblieft niet op als een negatieve reflectie op je werk of je rol hier bij KBI. Je bent een gewaardeerd lid van het team.’

‘Maar niet gewaardeerd genoeg om promotie te maken.’

Jane aarzelde. ‘De uiteindelijke beslissing lag niet bij mij.’

‘Ik weet het, het was Kelly’s beslissing.’ Farrah keek Jane recht aan. ‘Vertel me de waarheid. Speelde het feit dat Matt Kelly’s peetzoen is een rol in haar beslissing?’

Jane antwoordde niet, maar de blik op haar gezicht zei genoeg.

Farrah werd overvallen door teleurstelling. Ze was sinds haar

tienerjaren idolaat van Kelly en ze was in de zevende hemel geweest toen ze stage mocht lopen bij KBI nadat ze de studentenwedstrijd van de National Interior Design Association had gewonnen. Kelly bleek koeler, competitiever en veeleisender te zijn dan ze had verwacht – niet bepaald de ideale mentor – maar ze was een van de beste interieurontwerpers van het land. Ze móést wel veeleisend zijn.

Maar Farrah had altijd gedacht dat Kelly talent waardeerde. Inzet. Meritocratie. Het was één ding om Matt direct een mediorfunctie aan te bieden. Uiteindelijk maakte iedereen die promotie. Het was echter iets heel anders om hem te promoveren boven iemand die het bedrijf de afgelopen drie jaar alles had gegeven wat ze had.

Matt had niets om het Z Hotels-project gegeven. Hij had het enkel gezien als een kans om te slijmen bij Landon Zinterhofer en het aan zijn cv toe te kunnen voegen zonder er hard voor te hoeven werken. Farrah was degene die elke nacht had doorgewerkt om alles af te krijgen. Zij was degene die uren aan de telefoon had gehangen met aannemers om problemen en misverstanden op te lossen. Zij was degene die ervoor had gezorgd dat er op tijd een geweldig resultaat geleverd werd, al streek Kelly alle eer op.

Farrah vond niet dat ze recht had op de promotie, maar ze had die wel verdiend.

‘Over twee jaar is er weer een kans op promotie,’ zei Jane. ‘Heb geduld. Jouw tijd komt nog wel. Dat beloof ik.’

Misschien was dat waar, maar Farrah wist dat ze een spel waarin nepotisme regeerde nooit zou winnen. Ze was van nature niet iemand die risico’s nam en daarom verbaasden de woorden die uit haar mond kwamen haar net zozeer als de vrouw die tegenover haar zat.

‘Ik neem ontslag.’

Hoofdstuk Twee

‘Deze plek is echt gaaf.’ Blake nam de hardhouten vloeren, hoge plafonds en enorme ramen die een spectaculair uitzicht boden op de Hudson en de skyline van de stad in zich op. ‘Bedankt voor de tip.’

‘Graag gedaan. Ik ben blij dat je nu voorgoed hier woont.’ Zijn oudste en beste vriend Landon Zinterhofer gaf hem een klap op zijn rug. ‘Trouwens, ik ben niet degene die ervoor betaald heeft.’

Blake lachte. Zijn nieuwe appartement had hem een rib uit zijn lijf gekost, maar het was het waard. Hij had jarenlang de wereld rondgereisd, waarbij hij nooit langer dan een paar maanden in dezelfde stad woonde. In het begin was het leuk geweest, maar nu verlangde hij naar stabiliteit en er was geen plek waar hij zich liever zou vestigen dan in een van zijn favoriete steden ter wereld: New York.

‘Hoe is het met het hotel?’ vroeg hij.

Landon had hard zijn best moeten doen om zijn moeder zover te krijgen dat hij haar geliefde hotel in New York mocht laten renoveren, maar uiteindelijk was ze overstag gegaan. Hij had het daar zo druk mee gehad en Blake had zoveel gereisd dat dit de eerste keer in een halfjaar was dat ze elkaar zagen.

‘Geweldig.’ Landon haalde een hand door zijn zwarte haar. ‘Het nieuwe interieur is echt fantastisch geworden. Zelfs beter dan ik me had voorgesteld. Ik kan je de contactgegevens van het ontwerpbureau geven, als je wilt. Ze hebben echt fantastisch werk geleverd.’

‘Het ontwerp van de bar is al gemaakt,’ zei Blake tegen zijn vriend. Naast het kopen van zijn appartement en het beëindigen van zijn nomadische levensstijl had hij nog een reden om naar

New York te komen: Manhattan kreeg zijn eigen Legends.

Sinds Blake vier jaar geleden de eerste Legends in Austin had geopend, was de sportbar in een razend tempo uitgegroeid tot een gerenommeerde internationale keten. Van Londen tot LA, Legends was de plek waar iedereen naartoe ging op wedstrijddagen. Zelfs op dagen dat er geen wedstrijden op tv waren, was het druk in de bar dankzij de thema- en trivia-avonden en beroemdheden die te gast waren als barman. Het was inmiddels traditie onder NFL-, NBA- en MLB-spelers om minstens één keer achter de bar van hun plaatselijke Legends te staan. Blake had vorig jaar zelfs Landons aandeel in de bar teruggekocht.

Tot die tijd waren ze gelijke partners geweest en de naam Zinterhofer en de connecties van de familie in de hospitalitybranche hadden bijgedragen aan de snelle groei van Legends, maar Landon had Blake het startkapitaal geleend omdat ze vrienden waren. Hij had het echter zo druk met de hotelketen dat hij bijna geen tijd meer had voor Legends, dus het was voor beide partijen een gunstige beslissing geweest om als zakenpartners uit elkaar te gaan.

Blake kon dus wel zeggen dat het goed ging met Legends en omdat dit nieuwste filiaal in New York gevestigd zou worden, zou het anders worden. Spectaculairder. En hij kon niet wachten om het in oktober aan de wereld te onthullen.

Nog maar zes maanden.

Blake was inmiddels succesvol genoeg om personeel te hebben dat zich bezighield met de details en het zware werk dat hij in de beginjaren zelf op zich had genomen, maar hij vond het prettig om aanwezig te zijn en toezicht te houden voordat er een grote opening plaatsvond.

New York zou de grootste opening worden in de geschiedenis van Legends, dus hij wilde bij elke stap betrokken zijn.

‘Ik heb het niet over de bar.’ Landon opende de koelkast alsof hij in zijn eigen appartement was en gaf Blake een biertje. Hij had Blake echter in contact gebracht met de verkoper – een beroemde modeontwerper die naar Zuid-Frankrijk was verhuisd

omdat hij genoeg had van het leven in de stad – dus zei hij er niets over. ‘Ik heb het over dit appartement.’

‘Wat is er mis met het appartement?’

‘Niets. Het appartement is geweldig, maar dat kan niet gezegd worden van de inrichting.’

Blake maakte zijn biertje met een frons open. ‘Wat had je dan verwacht, ik heb het een week geleden gekocht.’

Sceptisch trok Landon een wenkbrauw op. ‘Dus je bent van plan om het zelf in te richten?’

Blake trok een gezicht. Hoewel hij een mooie inrichting waardeerde, had hij geen zin, geduld of tijd om zich op een ontwerp-project te storten. Bovendien heb je niet per se meer nodig dan een bank, een salontafel en een tv in je woonkamer. Toch?

‘Ik kan je wel in contact brengen met de interieurontwerpers die het hotel hebben ingericht. Ze richten ook appartementen in. Eentje was echt goed en veel aardiger dan de andere twee.’

Blakes hart trok zich pijnlijk samen bij het horen van het woord ‘interieurontwerper’. Wat sneu dat zelfs de kleinste dingen hem na een half decennium nog aan haar deden denken.

Blake vroeg zich af hoe het met haar ging. Ze waren geen vrienden op social media en haar accounts waren privé, maar af en toe lukte het hem om een update uit Sammy te krijgen. Het laatste wat hij had gehoord was dat ze in New York woonde.

Zijn maag draaide zich om toen hij zich realiseerde dat ze hooguit twintig kilometer bij elkaar vandaan woonden. Hij had geen contact gezocht met Farrah nadat hij zijn relatie met Cleo had beëindigd – deels omdat hij de eerste jaren ontzettend in de put zat en deels omdat hij vond dat hij haar vergeving en sympathie niet verdiende.

Maar nu ze in dezelfde stad woonden...

Blakes mond werd droog. Hij zou haar eigenlijk met rust moeten laten. Het was niet eerlijk om haar leven nogmaals overhoop te gooien, maar hij miste haar zo erg. Het was egoïstisch, maar hij wilde haar weer zien. Misschien haatte ze hem niet meer zo erg; er waren immers vijf jaar verstreken.

‘Blake?’ vroeg Landon. ‘Wat denk je ervan om een interieurontwerper in te huren?’

‘Oké.’ Blake ging zo op in zijn herinneringen aan chocoladekleurige ogen en een gouden huid dat hij geen zin had om met Landon in discussie te gaan. ‘Ik huur wel een ontwerper in.’

Notitie voor mezelf: Farrahs nummer aan Sammy vragen.

‘Heel verstandig,’ zei Landon grijnzend. ‘Ik regel wel een afspraak. Ze zullen deze plek binnen de kortste keer als een thuis laten voelen.’ *Thuis.*

Het was zo lang geleden dat Blake een thuis had gehad dat hij was vergeten hoe het voelde. Hij bezocht Austin niet vaak genoeg om het als een thuis te kunnen beschouwen.

Nadat ze hun biertjes op hadden, slenterden hij en Landon naar het balkon om naar de zonsondergang te kijken. De trotse lijnen van de wolkenkrabbers van New York waren in de verte te zien – het grijs en het bruin van honderden gebouwen werden verzacht door de gloed van de zonsondergang, de lichtjes in de ramen fonkelden als kleine bakens van hoop en de scherpe, iconische torenspits van het Empire State Building stak met een arrogantie die typisch was voor New York in de lucht.

Blake genoot met een weemoedig gevoel van het uitzicht. Manhattans woud aan wolkenkrabbers, pulserende energie en glinsterende lichten herinnerden hem aan een andere stad waar hij ooit dol op was geweest.

Toen was hij nog een jongen geweest, onzeker en doodsbang voor wat de toekomst zou brengen.

Nu was hij de eigenaar van een miljoenenimperium. Zijn dromen waren werkelijkheid geworden en meestal was dat genoeg. Als Blake bij een opening was, of in een van zijn bars, of als hij een idee had om Legends nog groter en beter te maken dan het al was, gierde de adrenaline door hem heen en voelde hij zich euforisch.

Maar soms, als hij ’s nachts terugkeerde naar zijn ziellose hotelkamer of wakker werd naast een vrouw die hij niet kende, voelde hij zich niets meer dan een leeg omhulsel.

Toch was alles beter dan terug zijn in Austin.

Piepende banden. Verwongen metaal. Bloed. Zoveel bloed.

Een bekende golf van duisternis dreigde Blake te overspoelen. Hij klemde zijn kaken op elkaar en duwde de duisternis terug in de doos waarin hij al zijn demonen bewaarde, weg van nieuwsgierige blikken, inclusief die van hemzelf.

Daar lagen de demonen op de loer; ze beraamden plannen en krasten aan de binnenkant van de doos met hun lange, giftige nagels. Vroeg of laat zouden ze losbreken en Blake kon alleen maar hopen dat hij alleen zou zijn als dat gebeurde. Hij wilde niemand anders mee de afgrond in sleuren.

‘We zijn ver gekomen.’ Landon hief zijn flesje bier op. ‘Van Texas naar New York. Wat een rit.’

‘Dat kun je wel zeggen.’ Blake zette zijn turbulente gedachten aan de kant en dwong zichzelf te glimlachen. ‘Maar het is nog niet voorbij.’

‘Nog lang niet.’

Ze klonken hun flesjes tegen elkaar.

Blake duwde de doos met demonen dieper zijn onderbewustzijn in. Op een dag zouden ze losbreken, maar niet vandaag.

Vandaag bleef hij niet hangen in het verleden. Dat hoofdstuk van zijn leven was voorbij.

Het was tijd voor een nieuw hoofdstuk.